

Žinai... Tu ne viską žinai. Pavyzdžiui, apie tai, kad gyvenime nėra juodraščių. Ir tu rašai ne pieštuku, o jau iš karto rašalu. Kiekvienas žodis ir vidinė tyla jau yra nuskambėję Danguje, ir tai, kas dabar nutinka – dovana tau.

Įsivaizduoji? Vienas tavo sprendimas, – ir tavo gyvenimas, tavo dienos, tavo valandos, – jau visai pasikeičia, tu jau kitame kelyje, tu jau su kitais žmonėmis, tavo projektai jau kiti, kitos mintys, pojūčiai, tavo išvaizda kita.

Tu renkiesi... Eini pasirinkimų keliais, vaikštinėjai laisvai ir tarsi prieš gyvenimą.

Žinai... Tu dar ne viską žinai. Juk tu, tavo gyvenimas – pačio Kūrėjo nupieštas, išsvajotas, dovanotas. Tu gyveni Jo gyvenimo žemėlapyje, arba, atvirkščiai, išeini iš jo, ir viskas keičiasi. Ir dažnai tam pakanka vos akimirkos...

Žinai... Tu ne viską žinai. Vienas tavo žodis – ir žmogui šilta, jis vėl tiki gėriu, vėl tiki, kad išeitis vis tik yra – pati geriausia, kuomet viskas yra ir net bus gerai. Tada viskas apimsta, susiderina, atsiranda, praeina.

Žinai... Tu dar apie save ne viską žinai. Po tavo nepasitikėjimu savimi ir savo jėgomis – esi kur kas daugiau, gražiau..., net tai, kas amžina. Ir tik tai supratęs, tuomet, būtent tuomet, įmanoma tai, kas atrodo neįmanoma.

Žinai... Tu dar ne viską žinai. Ar bus tavo dabartiniai rūpestėliai taip jau svarbūs po metų? Ar verti jie, tie strigimai, tavo šiandieninių pergyvenimų? Žvelgiu į Atėjusįjį, einu tolyn su Juo. Jei nori kartu keliauti – eikime kartu su Juo.

Žinau... Kad ne viską žinau. Ir būtent tai yra nuostabu, nes kiekvienas toks atradimas visada neįtikėtinas..., iki "taip turėjo būti"... , iki šypsenos, kurios negali sulaikyti supratęs..., iki švelnios nuojautos širdy..., iki jaudulio žvilgsnyje...

Žinai... Tu dar ne viską žinai. Ber viskas yra gerai, neliūdėk dėl to!

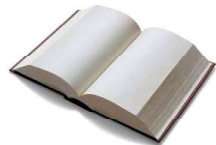

“Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais.”

(Jn 1, 14a. 12a)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 49, 3. 5–6; Ps 39, 2. 4. 7–10; 1 Kor 1, 1–3

Psalms atliepas

Aš ateinu, Viešpatie, vykdyti Tavosios valios.

Evangelija pagal Joną (1, 29–34)

Anuo metu, matydamas ateinantį Jėzų, Jonas prabilo: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę! Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau: Po manęs ateis vyras, pirmiau už mane buvęs, nes jis pirmesnis už mane. Aš jo nepažinojau, bet tam, kad jis būtų apreiškintas Izraeliui, aš atėjau ir krikštijau vandeniu.“ Ir Jonas paliudijo: „Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir ji pasiliko virš jo. Aš jo nepažinojau, bet tas, kuris mane pasiuntė krikštyti vandeniu, buvo pasakęs: ‘Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, tas ir bus, kuris krikštys Šventąja Dvasia’. Aš tai mačiau ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus.“

Evangelijos komentaras:

Įsivaizduokime sceną. Esame prie Jordano upės. Jonas krikštija. Matome daug žmonių, įvairaus amžiaus vyrų ir moterų, atvykusių prie upės, norinčių, kad juos pakrikštytų šis vyras, daugeliui primenantis Eliją, prieš devynis šimtmečius gyvenusį didį pranašą, kuris išgelbėjo Izraelitų iš stabmeldystės ir sugrąžino į tikėjimą sandoros Dievu.

Jonas skelbia, kad prisartino dangaus karalystę, kad netrukus apsireikš Mesijas ir kad reikia tam ruoštis, atsiversti, elgtis teisingai. Jis krikštija žmones. Krikštas – tai regimas atsivertimo ženklas. Šitie žmonės atėjo gailėdamiesi dėl savo nuodėmių, atgailaudami, trokšdami pradėti iš naujo gyvenimą. Jonas žino, kad Mesijas, Dievo Pateptasis, jau yra arti. Jis laukia ženklo, pagal kurį atpažins Mesiją – nusileidžiančios Šventosios Dvasios. Mesijas atneš tikrąjį Krikštą, Krikštą Šventąją Dvasia.

Ir štai ateina ta akimirka: Jėzus ateina prie upės. Jis stoja į vieną gretą su kitais žmonėmis, tokiais kaip mes visi. Tai jo pirmas viešas pasirodymas, pirmas dalykas, kurį Jis daro, trisdešimtmetis palikęs Nazareto namus. Ateina prie Jordano ir priima Jono krikštą. Žinome kas įvyko (apie tai buvo kalbama praeitą sekmadienį) – balandžio pavidalu ant Jėzaus nusileidžia Šventoji Dvasia ir Tėvo balsas iš dangaus paskelbia, kad Jis yra Jo mylimasis Sūnus. Tai ženklas, kurio Jonas taip laukė. Tai jis! Jėzus yra Mesijas! Jonas suglumęs, nes Mesijas pasirodė nelauktu būdu: priėmė krikštą kartu su visais. Hm...: Jėzus yra Mesijas, Izraelio karalius, tačiau ne kaip kiti pasaulio valdovai, bet kaip „Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę“.

Jonas Jį pristato žmonėms ir savo mokiniams. Jonas turėjau daug mokinių, pasirinkusių jį dvasiniu mokytoju, ir būtent kaž kurie iš jų tampa pirmais Jėzaus mokiniais. Gerai žinome jų vardus: Simonas, vėliau vadinamas Petru, jo brolis Andriejus, Jokūbas ir jo brolis Jonas. Visi žvejai. Visi to pačio krašto žmonės kaip Jėzus, gal pažinę Jėzų.

Ši Evangelijos scena yra lemtinga! Tai ne šiaip pasakojimas. Tai lemtingas istorinis įvykis! Ši scena lemtinga mūsų tikėjimui; ji lemtinga Bažnyčios gyvenimui. Bažnyčia visais laikais pašaukta daryti tai, ką darė Jonas Krikštytojas – parodyti žmonėms Jėzų ir sakyti: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“. Jis yra vienintelis Gelbėtojas! Jis yra Viešpats! Nuolankus, esantis kartu su kiekvienu žmogumi, ir tai tas, kurio mums kiekvienam reikia, nes nėra kito tikresnio laukiamo Dievo!

Šiuos žodžius mes kiekvieną kartą Mišių metu išgirstame, kuomet yra parodomas žmonėms Kristaus Kūnas ir Kraujas. Šiame parodyme sutelpta visa Bažnyčios misija: ne save Bažnyčia skelbia. (Vargas Bažnyčiai, kai ji skelbia pačią save. Tuomet ji praranda kryptį, nežino kurlink eiti.) Bažnyčia skelbia Jėzų gimusį, gyvenusį, nužudytą ir prisikėlusį. Ne save, bet tokį Dievą, kuris taip pamilo žmoniją, kiekvieną žmogų. Nes Jis ir tik Jis išlaisvina žmones iš blogio, iš nuodėmės, grąžina mus pilnavertį gyvenimą. Tiesiog ant savo pečių imasi ir neša, kimba ir vedasi, beldžiasi ir užaina...

Kas yra nuolankumas? Būti nuolankiam, - ar tai apie mane?

Kartą vienas senas kunigas, mane mėgindamas, paklausė: „Kokia dorybė yra pati didžiausia?“ Aš, žinoma, teologiškai išprusęs, atsakiau: „Meilė.“ „Ne, – tarė kunigas, – ogi nuolankumas. Mat, – tęsė jis, – jei didžiausia nedorybė yra puikybė, tai didžiausia dorybė tikrai turi būti nuolankumas.“

Pritariau, bet toliau svarsčiau: vis dėlto tik meilė danguje išliks, tačiau ta meilė tikrai turi būti nuolanki. Juk ir pats Dievas, būdamas tobula meilė, labai nusižemino sukurdamas žmogų ir dovanodamas ne tik savo meilę, bet su ja ir visą pasaulį, be to, sukurdamas žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą. Dar daugiau, pamilęs žmogaus pasaulį, save apiplėšė pats tapdamas žmogumi, kad jį išgelbėtų nuo nuolankumo trūkumo. O koks didis nuolankumas!

Visagalis Dievas tapo bejėgiu kūdikiu, visažinis turėjo augti išmintimi ir pažinimu, visur esantis Dievas vaikščiojo Šventojoje Žemėje, visa turintis tapo vargšu ir benamiu, visų Viešpats tapo visų tarnu. Savo mirtimi mūsų puikybę nukryžiuo ir net po mirties prisikėlęs ir įžengęs į Tėvo galybę Viešpats lig šiol nuolankiai tebesidarbuoja pasaulyje Šventojoje Dvasioje, vesdamas žmogų į išganymą ir kviesdamas laisva valia atsisakyti savo puikybės ir tapti nuolankiu Dievo vaiku.

Čia kyla teisėtas klausimas: kam toks vargas visagaliam Dievui, kuris, ko gero, vien savo noru ir žodžiu galėtų viską pakeisti? Bet nuolankusis Dievas gerbia savo paties kūrybinių laisvę ir laisvą apsisprendimo galią. Sukurdamas žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą, davė jam galią ir troškimą viską valdyti, kontroliuoti, įdirbti žemę. Sukūręs žmonių bendruomenę, davė galią vienas kitam padėti, paklusti, priklausyti, mylėti. Suteikė Dievo vaikų orumą, kad tikrasis žmogus būtų laisvas, ypatingas, unikalus. Nuolankiai neklausant Dievo, visos Jo dovanos tampa iškreipti nedorybių įrankiai. Žmogus geidžia ir nekenčia, jis grobia, savinasi, žemina, pučiasi, galiusiai save iškelia labiau už kitus ir patį Dievą.

Vis dėlto Dievo meilės ir nuolankumo Dvasia yra dar kūrybingesnė. Taip Jai vedant išryškėja nuostabūs nuolankaus žmogaus bruožai, kurie išsiskleidžia į įvairius meilės atspalvius Dievui ir žmonėms. Tad pamėginkime atidžiau pažvelgti į tuos nuolankaus žmogaus bruožus.

Nuolankusis santykiyje su Dievu:

- pasitikti Jo sprendimais ir jįems paklusta, nes Jį pripažįsta tobulu savo Kūrėju, Viešpačiu ir Vadovu bei pasitikti Jo planu;

- jaučiasi visiškai priklausomas nuo Dievo, iš kurio ateina visi talentai, galimybės, stiprybės ir visa, kas gera;

- yra dėkingas Viešpačiui visuose dalykuose, todėl dėkingas ir žmonėms net tose situacijose, kai atrodo, jog nėra už ką dėkoti;

- žavisi Dievo gerumu ir malone, skirta jam, kurios jis nenuspelnė, bet gavo dovanai iš maloningo Gelbėtojo;

- drąsiai prašo atleidimo už savo kaltę, nes nebevadina savęs atpirkėju;

- turi mokinio dvasią ir įdėmiai klausosi, kokia Dievo valia jam atskleidžiama ir per kitus žmones;

- jis godžiai priima žinias ir išmintį, nes ne savimi remiasi;

trokšta ir išdrįsta tarnauti Dievui, nes daug yra gavęs iš Dievo;

- sugeba atsisakyti savo valios, kad teiktų Dievui didesnę garbę, o žmonėms patarnautų.

Nuolankusis santykiyje su kitais:

- geba kreipti savo žvilgsnį nuo savęs į kitą ir padaryti kitam erdvės savo gyvenime;

- pajėgia džiaugtis kitais žmonėmis, nes pajėgia įveikti savo savanaudiškumą;

- turi autentišką vidinį charakterį, tad nesibaimina ir sugeba kitą matyti kaip svarbesnį už save;

- jis net trokšta, kad kiti būtų už jį geresni;

- trokšta ir pajėgia susitaikyti ir vienytis su kitais, nes tiki žmonijos išgelbėjimu;

- nelaiko savęs išmintingesniu už kitus ir kitų nelaiko beviltiškais, nes yra patyręs, kokie

Krikščionims ir visiems žmonėms vienybės maldavimų savaitė

Ar mums reikia tarpusavio vienybės? Stipriai jaučiame, matome, kad esame nevieningi... Sausio mėn. 18-25 dienomis švenčiame *Maldos už krikščionių vienybę savaitę*, kurioje visi krikščionys linkime visiems žmonėms vienybės. Galime pasinaudoti šia mintim ir malda:

Viešpatie Jėzau, Tu sujungi savyje visas šeimas ir visas pasaulio tautas. Su Tavimi esame vieno Tėvo vaikai. Argi nepivalome gyventi vienybėje, kaip Tu esi viena su savo ir mūsų Tėvu?! Karštai prašome: pagelbėk mums susitelkti į vienybę. Tu nori, kad mes būtume kaip viena kaimenė, tad vesk mus, visus krikščionis, tikros meilės ir vienybės keliu. Amen.

DOSNUMO KREPŠELIO akcija!

Mūsų gerumo akcija su *Dosnumo krepšeliu* nesibaigia, šioje akcijoje dalyvaujame ištisus metus.

Ačiū visiems, kurie pastebite žmones ir jiems kažkuo pagelbite, vardan jų orensio gyvenimo.

Jei žinote žmones, kuriems yra reikalinga mūsų pagalba, būtinai pasakykite parapijos klebonui.

patys esame dužlūs ir kokie galingi Viešpaties malonėje;

- ⇒ - greitai atleidžia, nes patyrė, kiek daug jam atleista Kristuje;
- trokšta būti taikdariu, nes tiki visišku susitaikinimu ir ramybe Kristuje;
- išdrįsta laisvai mylėti ir dalintis tuo, ką turi, nesitikėdamas gauti atgal;
- savo pavyzdžiu ir žodžiais ugdo kitus, nes Viešpats naudojasi juo kaip įrankiu;
- turi tarno širdį, nes mielai nori patarnauti kito šventumui.

Nuolankusis santykiyje su savimi pačiu:

- noriai pažįsta save tokį, koks yra, ir pripažįsta savo mažumą;
- vertina save ir dalykus iš tiesų realistiškai, nes geba drąsiai matyti realybę ir iš baimės neprisigalvoja to, ko nėra;
- jis turi tinkamą perspektyvą geram gyvenimui, moka įvertinti kiekvieną situaciją;
- nepasiduoda gėdai, nes vertina save adekvačiai;
- moka džiaugtis esamais ir turimais dalykais, nes mato jų šaltinį – Dievą;
- geba pripažinti jam Dievo ir žmonių suteiktas dovanas ir gali išlaikyti vidinę pusiausvyrą, nes pripažįsta visa ko šaltinį – Dievą;
- geba atmesti puikybę, bet ir savęs neteisingai neniekina, nes priima Dievo jam duotas dovanas;
- geba priimti kitų teisėtus pagyrimus ir lengvai nesusivilioja išpūstomis pagyromis;
- trokšta ieškoti Dievo valios, nes noriai Jam paklūsta;
- regi pasaulį platesne perspektyva, nes pats išlieka kuklus;
- laisvėja nuo baimės, rūpesčio, tuščių ambicijų, patiria tikrą gyvenimo pasitenkinimą, nes gauna daugiau nei tikisi ir yra vertas;
- geba priimti ir laimėjimus, jų nesugadina savo puikybė;
- geba pripažinti savo silpnumą ir paprašyti kito pagalbos.

Mindaugas Malinauskas